

než připouštěly bezpečnostní předpisy. Pokud šlo opravdu o lodě, pak jejich piloty čekala masná pokuta. Ale Merven si nemyslel, že jde o lodě. Jednak byly příliš malé, a navíc neměly signatury pohonů.

Tak tedy asteroidy? Vesmírné kamení, které něco vrhlo do soustavy? Nějaký podivný druh vesmírné bouře nebo roj komet? Útok to být nemohl, to věděl. Republika žila v míru a zdálo se, že to tak i zůstane. Všichni si spokojeně žili své životy. Republika fungovala.

Mimoto soustava Hetzal neměla nic, co by stálo za útok. Byla to jen obyčejná soustava planet, primární svět a jeho dva obydlené měsíce – Ovocný a Kořenový – s intenzivním zaměřením na zemědělskou produkci. Měla několik plyných obrů a zmrzlých kamenných koulí, ale ve skutečnosti ji tvořila jen spousta farmářů a všechno, co vypěstovali. Merven věděl, že Hetzal je důležitým vývozcem potravin pro celý Vnější okraj, a část jeho produkce si dokonce našla cestu i do vnitřních soustav. Také četl o bactě, jakési zázračné náhradě juvanu, kterou se snažili pěstovat na primárním světě a která měla způsobit revoluci v medicíně, pokud se tedy někdy přijde na to, jak ji pěstovat ve velkém... ale pořád šlo jen o rostliny. Pro rostliny nebylo snadné se nadchnout.

Podle Mervena se Hetzal proslavil nejvíc tím, že byl domovským světem slavné žaberní zpěvačky Illorie Daze, která dokázala rozechvít svůj hlasový aparát tak, že zpívala melodie v harmonii šesti partů. To ji zároveň s jedinečně okouzujícím vtípem a životním příběhem někoho, kdo se z chudoby pozvedl k bohatství, proslavilo po celé Republice. Jenže Illoria tu ani nebyla. Žila teď na Alderaanu mezi smetánkou.

Hetzal neměl nic, co by představovalo nějakou skutečnou hodnotu. Tohle vůbec nedávalo smysl.

Na obrazovkách se mu jako vyrážka objevily další objekty a bylo jich tolik, že přetížily schopnost jeho počítače je sledovat. Zmenšil rozlišení a přešel na zobrazení celé soustavy, aby si udělal přehlednější obrázek. Merven viděl, že ty věci se neomezují na vstup do soustavy z bezpečí přístupové zóny hyperprostoru. Objevovaly se všude a některé se až strašidelně přibližovaly k –

„To ne,“ hlesla Vel.

„Taky to vidím,“ odpověděl Merven. Ani nebylo potřeba spouštět analýzu trajektorií.

Anomálie směřovaly ke slunci a mnohé z nich byly na kolizních kruzích s obydlenými světy a jejich orbitálními stanicemi. Nezpomalovaly. Vůbec ne. Při téměř světelné rychlosti nezáleželo na tom, jestli to jsou asteroidy, lodě, nebo pěnové bubliny šumáku. To, co zasáhnou, prostě... zmizí.

Sledoval, jak jeden z objektů proráží bezpilotní komunikační satelit. Anomálie i satelit zmizely z jeho obrazovky a galaxie se obohatila o trochu vesmírného prachu.

Hetzal Prime byl dost velký na to, aby vydržel několik takových nárazů a jako planetární těleso přežil. Dokonce i oba obydlené měsíce by mohly pár zásahů snést. Ale všechno živé na nich...

Sella byla právě teď na Kořenovém měsíci.

„Musíme se odsud dostat,“ rozhodl. „Jsme přímo v cílové zóně a každou vteřinou se objevují další tyhle věci. Musíme se dostat do raketoplánu.“

„Souhlasím,“ odpověděla Vel a do jejího hlasu se vrátila trocha rozhodnosti. „Ale nejdřív bychom měli vyhlásit poplach pro celou soustavu. Musíme.“

Merven na okamžik zavřel oči a znovu je otevřel.

„Máš pravdu. Samozřejmě.“

„Aby mohl počítač spustit poplach pro celou soustavu, potřebuje autorizační kódy od nás obou,“ sdělila mu Vel. „Uděláme to na můj signál.“

Naťukala na klávesnici několik příkazů. Merven udělal totéž a čekal, až kývne. Přikývla a on zapsal svůj kód.

Když zpráva odešla, rozezněl se operační palubou tichý, zvonivý alarm. Merven věděl, že podobný zvuk se nyní ozývá po celé soustavě Hetzal, od kokpitů popelářských bárek až po ministerský palác na primárním světě. Čtyřicet miliard bytostí právě vyděšeně pohlédlo vzhůru. Jednou z nich byla i půvabná twi'lecká žena se šarlatovou pletí, která nejspíš přemýšlela, jestli se její oblíbený Mirialan večer zastaví v hospodě.

Merven vstal.